

Beslutningsforslag nr. B 148. Fremsat den 13. april 2000 af justitsministeren (Frank Jensen)

Forslag til folketingsbeslutning

om udkast til rammeafgørelse om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri.

»Folketinget meddeler sit samtykke til, at Danmark i Rådet for Den Europæiske Union medvirker til vedtagelsen af udkastet til rammeafgørelse om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner, i forbindelse med indførelsen af euroen.«

Bemærkninger til forslaget

1. Formålet med fremsættelse af forslaget til folketingsbeslutning

Formålet med fremsættelsen af forslaget til folketingsbeslutning er efter grundlovens § 19 at opnå Folketingets samtykke til, at regeringen på Danmarks vegne medvirker til Rådet for Den Europæiske Unions vedtagelse af et udkast til rammeafgørelse om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner, i forbindelse med indførelsen af euroen.

Udkastet til rammeafgørelse er på grundlag af et tysk forslag udarbejdet med hjemmel i artikel 34, stk. 2, litra b), i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU), hvorefter Rådet på initiativ af en medlemsstat eller Kommissionen med enstemmighed kan vedtage rammeafgørelser om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

Rammeafgørelser er et nyt retsinstrument, som Den Europæiske Union efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 kan benytte sig af inden for det mellemstatslige samarbejde på det politimæssige og strafferetlige område (TEU afsnit VI). Rammeafgørelser er bindende for medlemsstaterne med hensyn til det tilsigtede mål, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelse. Rammeafgørelser indebærer ikke umiddelbar anvendelighed.

Rammeafgørelser har således karakter af en folkeretlig forpligtelse for medlemsstaterne, der indtræder ved Rådets vedtagelse af rammeafgørelsen. Medlemsstaterne vil være forpligtede til at sikre gennemførelsen af rammeafgørelsen i national ret, herunder om nødvendigt i kraft af lovgivningsmæssige initiativer.

På den baggrund forudsætter Danmarks medvirken til Rådets vedtagelse af rammeafgørelser, der kræver ændringer af dansk lovgivning, Folketingets forudgående samtykke efter grundlovens § 19, stk. 1.

Udkastet til rammeafgørelse om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri indeholder bl.a. bestemmelser, hvorefter medlemsstaterne skal sikre, at juridiske personer, der begår falskmøntneri, kan ifalde strafansvar.

Straffeloven indeholder ikke sådanne bestemmelser, hvorfor det vil kræve en lovændring at gennemføre udkastet til rammeafgørelse i dansk ret.

Dette indebærer, at Danmarks medvirken til Rådets vedtagelse af rammeafgørelsen forudsætter Folketingets forudgående samtykke, jf. grundlovens § 19, stk. 1.

På den baggrund fastholdt Danmark på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 27. marts 2000, hvor man nåede til politisk enighed om udkastet til rammeafgørelse, et parlamentarisk forbehold over for udkastet til rammeafgørelse.

Vedtagelsen af udkastet til rammeafgørelse forventes at kunne finde sted på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 29. – 30. maj 2000, og formålet med beslutningsforslaget er at gøre det muligt for Danmark at hæve det parlamentariske forbehold og medvirke til vedtagelsen af udkastet til rammeafgørelse.

2. Baggrunden for udkastet til rammeafgørelse

Der er i en konvention med tilhørende protokol fra 1929 fastsat nærmere regler for bekæmpelse af falskmøntneri. 1929-konventionen er ratificeret af Danmark den 5. februar 1931. De øvrige EU-lande - bortset fra Sverige og Luxembourg - har ligeledes ratificeret 1929-konventionen.

Baggrunden for udkastet til rammeafgørelse er et ønske om at ajourføre og supplere 1929-konventionen samt i EU-landene at sikre en passende og effektiv strafferetlig beskyttelse mod falskmøntneri, herunder falskmøntneri med hensyn til euroen.

I Rådets forordning nr. 974/98 af 3. maj 1998 om indførelse af euroen fastsættes det, at eurosedler og euromønter skal sættes i omløb fra den 1. januar 2002, og at de deltagende medlemsstater skal sikre, at der findes passende sanktioner mod efterligning og forfalskning af eurosedler og euromønter.

I handlingsplanen om organiseret kriminalitet, vedtaget af Rådet den 28. april 1997, henstilles det, at Kommissionen undersøger behovet for fælles foranstaltninger med henblik på beskyttelse af euroen mod falskmøntneri. Kommissionen har i sit arbejdspro-

gram for svig i perioden 1998-99 ligeledes anført, at det er vigtigt at skabe et tilstrækkeligt retsgrundlag for en ensartet beskyttelse af euroen, som bl.a. særligt skal omfatte en fælles definition af falskmøntneri samt retlig beskyttelse af euroen.

Beskyttelsen af euroen er endvidere behandlet i Kommissionens meddelelse af 31. juli 1998 til Rådet, Europa-Parlamentet og Den Europæiske Centralbank med titlen »Beskyttelse af euroen mod falskmøntneri« samt i den Den Europæiske Centralbanks henstilling af 7. juli 1999 om vedtagelse af eurosedlers og euro-mønters retlige beskyttelse.

Endelig vedtog Rådet den 28. maj 1999 en resolution om styrkelse af den strafferetlige beskyttelse mod falskmøntneri i forbindelse med indførelsen af euroen. Det fremgår af den nævnte resolutions pkt. B, at der skal udarbejdes et bindende juridisk instrument, som bygger på 1929-konventionen.

Det er på baggrund af Rådets resolution, at der nu er udarbejdet et udkast til rammeafgørelse om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner, i forbindelse med indførelsen af euroen.

Europa-Parlamentet har den 17. februar 2000 afgivet udtalelse om udkastet til rammeafgørelse, og visse af Europa-Parlamentets ændringsforslag er efterfølgende blevet indarbejdet i udkastet til rammeafgørelse.

Udkastet til rammeafgørelse har tidligere været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering.

3. Indholdet af udkastet til rammeafgørelse

Artikel 1 i udkastet til rammeafgørelse indeholder definitioner på udtrykkene »konvention«, »penge« og »juridisk person«. Udtrykket »juridisk person« i udkastet til rammeafgørelse omfatter enhver enhed, der har denne status i henhold til den nationale lovgivning, der finder anvendelse, dog ikke stater og andre offentlige organer under udøvelsen af offentligretlige beføjelser samt offentligretlige internationale organisationer.

Af udkastets *artikel 2* fremgår, at formålet med rammeafgørelsen er at supplere 1929-konventionens bestemmelser, dog således at de forpligtelser, der følger af 1929-konventionen ikke berøres. Det fremgår endvidere, at de medlemsstater, der endnu ikke har ratificeret 1929-konventionen, forpligter sig til at gøre dette.

I udkastets *artikel 3* opregnes de handlinger, som medlemsstaterne efter rammeafgørelsen forpligter sig

til at sikre er strafbare efter deres nationale lovgivning.

Medlemsstaterne forpligter sig således efter udkastets artikel 3 til at sikre, at følgende handlinger er strafbare:

- enhver fremstilling eller forandring af penge i bedragerisk hensigt, uanset hvilke midler, der anvendes
- udgivelse af falske penge i bedragerisk hensigt
- indførsel, udførsel, transport, modtagelse eller anskaffelse af falske penge med henblik på udgivelse, vel vidende at de er falske.

Medlemsstaterne forpligter sig efter udkastets artikel 3 til ligeledes at sikre, at forsøg på og medvirken til ovennævnte handlinger er strafbart

Endelig forpligter medlemsstaterne sig efter udkastets artikel 3 til at sikre, at fremstilling, modtagelse, anskaffelse eller besiddelse, der foretages i bedragerisk hensigt, af

- redskaber, genstande, edb-programmer og alle andre midler, som er bestemt til fremstilling eller forandring af penge,

- hologrammer eller andre sikkerhedsselementer til beskyttelse af penge mod forfalskning er strafbar.

Efter udkastets *artikel 4* forpligter medlemsstaterne sig endvidere til at sikre, at ovennævnte handlinger er strafbare, hvis de begås under anvendelse af lovlige pengeudstedende myndigheders faciliteter eller materiale, men ved krænkelse af de kompetente myndigheders rettigheder eller i strid med betingelserne for de kompetente myndigheders ret til at udstede penge, og uden disse myndigheders tilsagn.

I udkastets *artikel 5* fastslås det, at medlemsstaterne skal sikre, at ovennævnte handlinger er strafbare ikke blot for så vidt angår falskmøntneri med hensyn til eksisterende valuta, men også for så vidt angår falskmøntneri med hensyn til eurosedler og euromønter, der begås, før euroen sættes i omløb den 1. januar 2002.

Af udkastets *artikel 6* fremgår det, at medlemsstaterne skal tage de nødvendige skridt for at sikre, at ovennævnte handlinger kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, herunder frihedsstraf, der kan medføre udlevering. Af udkastets artikel 6 fremgår endvidere, at der for så vidt angår fremstilling og forandring af penge i bedragerisk hensigt skal fastsættes en strafferamme på mindst 8 års fængsel.

Udkastets *artikel 7* indeholder bestemmelser om straffemyndighed og om koordination af retsforfølgning. Efter bestemmelsen er hver medlemsstat således forpligtet til at have straffemyndighed når en af de af

rammeafgørelsen omfattede lovovertrædelser er begået helt eller delvis på medlemsstatens territorium.

Herudover fastslås det i artikel 7, at 1929-konventionens artikler 8, 9 og 17 tillige finder anvendelse på de lovovertrædelser, der er omfattet af udkastet til rammeafgørelse. Dette indebærer bl.a., at medlemsstater, der ikke udleverer egne statsborgere, har pligt til at foretage retsforfølgning af strafbare handlinger omfattet af rammeafgørelsen, som deres egne statsborgere måtte have begået i udlandet.

Herudover fastslås det i artikel 7, stk. 2, at medlemsstaterne skal sikre, at falskmøntneri – som et minimum forfalskning af euroen – i det mindste i de medlemsstater, der har indført euroen, kan retsforfølges uafhængigt af gerningsmandens nationalitet og af gerningsstedet.

Endelig fremgår det af artikel 7, stk. 3, at medlemsstaterne skal samarbejde for at afgøre, hvem af dem der skal retsforfølge gerningsmanden i en situation, hvor mere end én medlemsstat måtte have straffemyndighed og faktisk mulighed for at retsforfølge for det samme forhold.

Udkastets *artikel 8* indeholder nærmere regler for juridiske personers strafansvar. Bestemmelsen forpligter medlemsstaterne til at sikre, at juridiske personer kan gøres ansvarlige med hensyn til de handlinger, der er beskrevet i rammeafgørelsen, i det omfang handlingerne er begået for at skaffe den juridiske person vinding og er begået af en person, der handler enten individuelt eller som medlem af et organ under den juridiske person, og som har en ledende stilling inden for den juridiske person.

Endvidere forpligtes medlemsstaterne efter bestemmelsen til at sikre, at juridiske personer også kan straffes i tilfælde, hvor f.eks. utilstrækkelig kontrol eller tilsyn fra den juridiske persons side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at begå de nævnte lovovertrædelser.

Ifølge udkastets *artikel 9* er medlemsstaterne forpligtede til at sikre, at der overfor juridiske personer kan iværksættes sanktioner, der er effektive, proportionelle og har afskrækkende virkning, herunder bødestraf eller andre sanktioner som f.eks. udelukkelse fra offentlige ydelser og tilskud og forbud mod at udøve kommerciel virksomhed.

Efter udkastets *artikel 10* skal medlemsstaterne senest den 31. december 2000 have gennemført de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde den forpligtelse, de har til at beskytte euroen mod falskmøntneri, før den sættes i omløb.

Endvidere skal medlemsstaterne inden for 12 måneder efter vedtagelsen af udkastet til rammeafgørelse

have gennemført de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde de øvrige forpligtelser, der følger af rammeafgørelsen.

Herudover skal Rådet efter bestemmelsen senest den 30. juni 2001, på baggrund af indberetninger fra medlemsstaterne om de gennemførte foranstaltninger og på baggrund af en rapport udfærdiget af Kommissionen, foretage en vurdering af, i hvor vid udstrækning medlemsstaterne har gennemført de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde de forpligtelser, der følger af rammeafgørelsen.

Efter udkastets *artikel 11* træder rammeafgørelsen i kraft samme dag, som den bliver offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

4. De lovgivningsmæssige konsekvenser af udkastet til rammeafgørelse

Danmark ratificerede 1929-konventionen om bekæmpelse af falskmøntneri den 5. februar 1931. Straffelovens kapitel 18 om forbrydelser vedrørende penge bygger i vid udstrækning på denne konvention.

Efter straffelovens § 166 er det strafbart at eftergøre eller forfalske penge, ligesom det er strafbart at skaffe sig eller andre eftergjorte eller forfalskede penge med henblik på at bringe dem i omsætning som ægte. Efter straffelovens § 167 er det tillige strafbart at udgive eftergjorte eller forfalskede penge.

De strafbare handlinger, der opregnes i de foreslåede bestemmelser i artikel 3 og 4 i udkastet til rammeafgørelse, må – blandt andet i lyset af straffelovens §§ 21 og 23 om forsøg og medvirken – anses for at være omfattede af straffelovens regler, navnlig § 166 og § 167.

Efter den foreslåede bestemmelse i artikel 5 i udkastet til rammeafgørelse skal de foreslåede bestemmelser i artikel 3 og 4 i udkastet til rammeafgørelse tillige finde anvendelse på falskmøntneri med hensyn til euroen, der begås, inden euroen sættes i omløb den 1. januar 2002.

Det må anses for tvivlsomt, om straffelovens § 166 og § 167 finder anvendelse i forhold til penge, der endnu ikke er sat i omløb. I det omfang dette ikke er tilfældet, må falskmøntneri med hensyn til euroen, der begås inden den 1. januar 2002 – efter omstændighederne efter reglerne om forsøg og medvirken – imidlertid anses for omfattet af straffelovens § 171 om dokumentfalsk eller straffelovens § 279 om bedrageri. Den foreslåede bestemmelse i artikel 5 i udkastet til rammeafgørelse kræver således ikke lovændring.

Efter den foreslåede bestemmelse i artikel 6, stk. 2, i udkastet til rammeafgørelse skal fremstilling eller forandring af penge i bedragerisk hensigt straffes med

fængsel, og der skal fastsættes en strafferamme på mindst 8 års fængsel.

Strafferammen for falskmøntneri er efter straffelovens § 166, stk. 1, fængsel i indtil 12 år, mens formindskelse af værdien af gangbar mønt efter straffelovens § 166, stk. 2, alene straffes med fængsel i indtil 4 år.

Danmark vil i forbindelse med vedtagelsen af udkastet til rammeafgørelse afgive en erklæring, hvorefter artikel 6, stk. 2, ikke finder anvendelse på falskmøntneri, der sker ved formindskelse af værdien af gangbar mønt. Det er Justitsministeriets opfattelse, at den foreslåede bestemmelse i hvert fald på den baggrund ikke kræver lovændring.

Efter den foreslåede bestemmelse i artikel 7, stk. 1, i udkastet til rammeafgørelse forpligter medlemsstaterne sig til at have straffemyndighed, når en af de af rammeafgørelsen omfattede strafbare handlinger er begået helt eller delvist på medlemsstatens territorium. Herudover fastslås det, at bl.a. artikel 8 og 9 i 1929-konventionen finder anvendelse på de strafbare handlinger, der er opregnet i de foreslåede bestemmelser i artikel 3-5 i udkastet til rammeafgørelse.

Af artikel 8 i 1929-konventionen fremgår det, at lande, der ikke anerkender princippet om udlevering af egne statsborgere, som udgangspunkt skal påtage sig strafforfølgningen af egne statsborgere, der efter at have begået en lovovertrædelse i udlandet måtte være vendt tilbage til hjemlandet.

Efter artikel 9 i 1929-konventionen skal udlændinge, der i udlandet har begået nogen af de i konventionen opregnede lovovertrædelser, og som befinder sig i et land, hvis lovgivning som almindelig regel anerkender princippet om strafforfølgning af lovovertrædelser begået i udlandet, straffes på samme måde, som hvis forbrydelsen var begået på sidstnævnte lands territorium. Forpligtelsen til strafforfølgning er i denne situation betinget af, at der er fremsat begæring om udlevering, og at det land til hvilket begæringen er rettet, af en grund, der ikke har forbindelse til forbrydelsen, ikke har kunnet udlevere den sigtede.

Efter den foreslåede bestemmelse i artikel 7, stk. 2, i udkastet til rammeafgørelse, skal medlemsstaterne sikre, at falskmøntneri - som et minimum forfalskning af euroen - i det mindste i de medlemsstater, der har indført euroen, kan retsforfølges uafhængigt af gerningsmandens nationalitet og af gerningsstedet.

Efter straffelovens § 8, nr. 5, hører handlinger, der foretages i udlandet, under dansk straffemyndighed, når handlingen er omfattet af en mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning. Det må antages, at bestem-

melsen ikke blot omfatter tilfælde, hvor den konventionsmæssige jurisdiktionspligt er formuleret som en pligt til at »foretage retsforfølgning«, men også tilfælde, hvor pligten er formuleret som en pligt til at »have straffemyndighed«.

Med hensyn til konventionsbestemte jurisdiktionspligter indeholder straffeloven således hjemmel til dansk straffemyndighed, selv om jurisdiktionspligten rækker ud over den danske straffemyndighed, der er hjemlet i straffelovens § 6 (territorialprincippet), § 7 (personalprincippet), og § 8, nr. 1-4 og 6, herunder når udlevering af sigtede til retsforfølgning i et andet land afslås.

Det er således Justitsministeriets opfattelse, at en opfyldelse af de jurisdiktionspligter, der er indeholdt i den foreslåede bestemmelse i artikel 7, stk. 1, i udkastet til rammeafgørelse, ikke kræver lovændringer.

For så vidt angår den foreslåede bestemmelse i artikel 7 stk. 2, i udkastet til rammeafgørelse vil denne bestemmelse alene indebære en forpligtelse for Danmark, hvis Danmark tilslutter sig ØMUens tredje fase med den fælles valuta, og Danmark vil i så fald i kraft af straffelovens § 8, nr. 5, kunne opfylde sin forpligtelse efter denne bestemmelse.

Som nævnt ovenfor, følger det af den foreslåede bestemmelse i artikel 8 i udkastet til rammeafgørelse, at medlemsstaterne skal sikre, at juridiske personer kan gøres ansvarlige med hensyn til de handlinger, der er beskrevet i rammeafgørelsen, i det omfang handlingerne er begået for at skaffe den juridiske person vinding og er begået af en person, der handler enten individuelt eller som medlem af et organ under den juridiske person, og som har en ledende stilling inden for den juridiske person.

Endvidere forpligtes medlemsstaterne efter bestemmelsen til at sikre, at juridiske personer også kan straffes i tilfælde, hvor f.eks. utilstrækkelig kontrol eller tilsyn fra den juridiske persons side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at begå de nævnte strafbare handlinger.

Straffeloven indeholder ikke hjemmel til at straffe juridiske personer for overtrædelse af straffelovens bestemmelser om falskmøntneri, dokumentfalsk og bedrageri. Opfyldelse af den foreslåede pligt til at kunne straffe juridiske personer, der foretager ovennævnte lovovertrædelser, vil derfor kræve lovændring.

Det vil således være nødvendigt at indsætte en bestemmelse i straffeloven, hvorefter juridiske personer kan pålægges strafansvar for de lovovertrædelser, der er omfattet af udkastet til rammeafgørelse.

En bestemmelse om juridiske personers strafansvar er for nylig indsat i straffelovens § 306. Efter denne bestemmelse, der blev indsat i straffeloven ved lov nr. 228 af 4. april 2000 om ændring af straffeloven (Grov momssvig, EU-svig og bestikkelse af udenlandske tje-

nestemænd mv.), kan der pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i 5. kapitel for overtrædelse af en række bestemmelser i straffeloven om bestikkelse mv.

Udkast til rammeafgørelse om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner, i forbindelse med indførelsen af euroen

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR –

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 31, litra e), og artikel 34, stk. 2, litra b),

efter initiativ fra Forbundsrepublikken Tyskland,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

I Rådets forordning (EF) nr. 974/98 af 3. maj 1998 om indførelse af euroen¹ fastsættes det, at eurosedler og euromønter skal sættes i omløb fra den 1. januar 2002, og at de deltagende medlemsstater skal sikre, at der findes passende sanktioner mod efterligning og forfalskning af eurosedler og euromønter;

Kommissionen forelagde den 23. juli 1998 Rådet, Europa-Parlamentet og Den Europæiske Centralbank en meddelelse med titlen »Beskyttelse af euroen mod falskmøntneri«;

Europa-Parlamentet vedtog den 17. november 1998 en beslutning om Kommissionens meddelelse af 23. juli 1998 til Rådet, Europa-Parlamentet og Den Europæiske Centralbank med titlen »Beskyttelse af euroen mod falskmøntneri«²

Den Europæiske Centralbank udsendte den 7. juli 1998 en henstilling om vedtagelse af visse foranstaltninger til forbedring af eurosedlers og euromønters retlige beskyttelse³;

der bør tages hensyn til bestemmelserne i den internationale konvention af 20. april 1929 til bekæmpelse af falskmøntneri og protokollen dertil;

der bør tages hensyn til euroens særlige betydning i Europa og princippet om ikke-forskelsbehandling i 1929-konventionens artikel 5, som gør det nødvendigt at sikre, at der kan idømmes strenge straffe for alvorlige tilfælde af falskmøntneri i forbindelse med euroen eller andre valutaer;

euroen vil på grund af sin betydning på verdensplan være særlig udsat for forfalskning;

der er allerede konstateret tilfælde af svigagtig adfærd i forbindelse med euroen;

det bør sikres, at euroen beskyttes på passende vis i alle medlemsstater gennem effektive strafferetlige foranstaltninger, endnu inden eurosedlerne og euromønterne sættes i omløb fra og med den 1. januar 2002, med henblik på at forsvare den nye valutas nødvendige troværdighed, og derved undgå alvorlige økonomiske følger;

Rådet vedtog den 28. maj 1999 en resolution om styrkelse af den strafferetlige beskyttelse mod falskmøntneri i forbindelse med indførelsen af euroen⁴ med retningslinjer for udarbejdelsen af et bindende juridisk instrument -

VEDTAGET FØLGENDE RAMMEAFGØRELSE:

Artikel 1

Definitioner

- I denne rammeafgørelse forstås ved
- »konvention«: den internationale konvention af 20. april 1929 til bekæmpelse af falskmøntneri og protokollen dertil
 - »penge«: papirpenge, herunder banksed-

¹ EFT L 139 af 11. 5.1998, s. 1.

² EFT C 379 af 7.12.1998, s. 39

³ EFT C 11 af 15.1.1999, s. 13

⁴ EFT C 171 af 18.6.1999, s.1

Bilag til f. t. beslutn. vedr. styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri

ler, og metalpenge hvis omløb er autoriseret ved lov, herunder eurosedler og euromønter, der er sat i omløb med lov-hjemmel i Rådets forordning (EF) 974/98⁵

»juridisk person«: enhver enhed, der har denne status i henhold til den nationale lovgivning, der finder anvendelse, dog ikke stater og andre offentlige organer under udøvelsen af offentligretlige beføjelser samt offentligretlige internationale organisationer.

Artikel 2

Forhold til konventionen

1. Denne rammeafgørelse har til formål, i overensstemmelse med nedenstående bestemmelser, at supplere konventionens bestemmelser og gøre konventionen lettere at anvende for medlemsstaterne.
2. De medlemsstater, der endnu ikke har tiltrådt konventionen, forpligter sig derfor til at gøre dette.
3. De forpligtelser, der følger af konventionen, berøres ikke.

Artikel 3

Generelle strafbare handlinger

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at følgende adfærd er strafbar:
 - a. enhver fremstilling eller forandring af penge i bedragerisk hensigt, uanset hvilke midler der anvendes;
 - b. udgivelse af falske penge i bedragerisk hensigt;
 - c. indførsel, udførsel, transport, modtagelse eller anskaffelse af falske penge med henblik på udgivelse, vel vidende at de er falske;
 - d. fremstilling, modtagelse, anskaffelse eller besiddelse, der foretages i bedragerisk hensigt, af
 - redskaber, genstande, edb-programmer og alle andre midler, som ifølge deres natur er bestemt til fremstilling eller forandring af penge, eller
 - hologrammer eller andre sikkerhedselementer til beskyttelse af penge mod falskning.
2. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at deltagelse i og

anstiftelse af den adfærd, der er nævnt i stk. 1, samt forsøg på den adfærd, der er nævnt i stk. 1, litra a), b) og c), er strafbart.

Artikel 4

Andre strafbare handlinger

Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den adfærd, der er nævnt i artikel 3, er strafbar, også med hensyn til pengesedler eller mønter, der fremstilles eller er blevet fremstillet under anvendelse af lovlige faciliteter eller materialer, men ved krænkelse af de kompetente myndigheders rettigheder til at udstede penge eller betingelserne herfor, uden disse myndigheders tilladelse.

Artikel 5

Penge, der ikke er udstedt, men som er bestemt til at sættes i omløb

Den enkelte medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den i artikel 3 og 4 omhandlede adfærd er strafbar, hvis

- a) den vedrører fremtidige euro-pengesedler og mønter og begås inden den 1. januar 2002
- b) den vedrører pengesedler og mønter, der endnu ikke er udstedt, men er bestemt til at blive sat i omløb, og er en valuta, der er lovligt betalingsmiddel.

Artikel 6

Sanktioner

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at den i artikel 3-5 omhandlede adfærd kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimelig forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, herunder frihedsstraf, der kan medføre udlevering
2. Fremstilling eller forandring af penge i bedragerisk hensigt, jf. artikel 3, stk. 1, litra a), straffes med fængsel, og strafferammen skal være på mindst otte år.

Artikel 7

Straffemyndighed

1. Med forbehold af denne artikels stk. 2:
 - træffer hver medlemsstat de nødvendige foranstaltninger til at fastlægge sin straffemyndighed med hensyn til de i artikel 3-5 omhandlede strafbare handlinger, når den strafbare handling helt eller delvis er begået på dens territorium;

⁵ EFT L 139 af 11.5.1998, s. 1

- finder artikel 8, 9 og 17 i konventionen anvendelse på de i artikel 3-5 i denne rammeafgørelse omhandlede strafbare handlinger
 - 2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at falskmøntneri – som et minimum forfalskning af euroen – kan retsforfølges i det mindste i de medlemsstater, der har indført euroen, uafhængigt af gerningsmandens nationalitet og af gerningsstedet.
 - 3. Hvis mere end én medlemsstat har straffemyndighed og faktisk mulighed for at retsforfølge for en lovovertrædelse på grundlag af de samme forhold, samarbejder de pågældende medlemsstater for at afgøre, hvem af dem der skal retsforfølge gerningsmanden eller gerningsmændene, med henblik på om muligt at samle retsforfølgning i en enkelt medlemsstat.
3. En juridisk persons ansvar i henhold til stk. 1 og 2 udelukker ikke strafferetlig forfølgelse af fysiske personer, der begår, anstifter eller medvirker til en af de i artikel 3-5 omhandlede strafbare handlinger.

Artikel 9

Sanktioner over for juridiske personer

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at en juridisk person, der kendes ansvarlig i henhold til artikel 8, stk. 1, kan straffes med sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, herunder bødestraf eller administrativt idømte bøder, og som kan indbefatte andre sanktioner som f.eks.:
 - a) udelukkelse fra offentlige ydelser eller tilskud
 - b) midlertidigt eller varigt forbud mod at udøve kommerciel virksomhed
 - c) anbringelse under retsligt tilsyn
 - d) likvidation efter retskendelse
2. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at en juridisk person, der kendes ansvarlig i henhold til artikel 8, stk. 2, kan straffes med sanktioner eller foranstaltninger, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning.

Artikel 9 a

Geografisk anvendelsesområde

Denne rammeafgørelse gælder for Gibraltar.

Artikel 10

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige foranstaltninger i kraft for at efterkomme denne rammeafgørelse senest den 31. december 2000 for så vidt angår artikel 5, litra a), og senest 12 måneder efter datoen for vedtagelsen af denne rammeafgørelse for så vidt angår de andre bestemmelser.
2. Inden for samme frister fremsender medlemsstaterne til Generalsekretariatet for Rådet, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Den Europæiske Centralbank teksten til de retsfor skrifter, som de udsteder for at gennemføre de forpligtelser, der følger af denne rammeafgørelse, i national ret. Rådet vurderer inden den 30. juni 2001 på bag-

Artikel 8

Juridiske persons ansvar

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at juridiske personer kan kendes ansvarlige for de i artikel 3-5 omhandlede strafbare handlinger, som for at skaffe dem vinding er begået af en person, der handler enten individuelt eller som medlem af et organ under den juridiske person, og som har en ledende stilling inden for den juridiske person baseret på
 - beføjelse til at repræsentere den juridiske person, eller
 - beføjelse til at træffe beslutninger på den juridiske persons vegne, eller
 - beføjelse til at udøve intern kontrol
 samt for medvirken til eller anstiftelse af sådanne strafbare handlinger eller forsøg på at begå de i artikel 3, stk. 1, litra a) og b) omhandlede strafbare handlinger.
2. Ud over de i stk. 1 omhandlede tilfælde træffer hver medlemsstat de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at en juridisk person kan kendes ansvarlig, når utilstrækkeligt tilsyn eller kontrol fra en af de i stk. 1 omhandlede persons side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at begå en strafbar handling som omhandlet i artikel 3-5 for at skaffe den juridiske person vinding.

grund af en rapport, der er udarbejdet på grundlag af disse oplysninger, og en skriftlig rapport fra Kommissionen, i hvilket omfang medlemsstaterne har truffet de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme denne rammeafgørelse.

Artikel 11

Ikrafttrædelse

Denne rammeafgørelse træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Til beslutningsforslag nr. B 148. Skriftlig fremsættelse (13. april 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om udkast til rammeafgørelse om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri.

(Beslutningsforslag nr. B 148).

Beslutningsforslaget indebærer, at Folketinget giver sit samtykke til, at Danmark i Rådet for Den Europæiske Union medvirker til vedtagelsen af et udkast til rammeafgørelse om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner, i forbindelse med indførelsen af euroen.

Der er i en konvention med tilhørende protokol fra 1929 fastsat nærmere regler for bekæmpelse af falskmøntneri. 1929-konventionen er ratificeret af Danmark den 5. februar 1931. De øvrige EU-lande – bortset fra Sverige og Luxembourg – har ligeledes ratificeret 1929-konventionen.

Baggrunden for udkastet til rammeafgørelse er et ønske om at ajourføre og supplere 1929-konventionen samt i EU-landene at sikre en passende og effektiv beskyttelse mod falskmøntneri, herunder falskmøntneri med hensyn til euroen.

Udkastet til rammeafgørelse er udarbejdet med hjemmel i artikel 34, stk. 2, litra b), i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU), hvorefter Rådet på initiativ af en medlemsstat eller Kommissionen med enstemmighed kan vedtage rammeafgørelser om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

Rammeafgørelser er bindende for medlemsstaterne med hensyn til det tilsigtede mål, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen. Rammeafgørelser indebærer ikke umiddelbar anvendelighed.

Udkastet til rammeafgørelse indeholder bl.a. bestemmelser, hvorefter medlemsstaterne forpligter sig til kriminalisere en række handlinger. Det drejer sig bl.a. om fremstilling og forandring af penge samt udgivelse af falske penge i bedragerisk hensigt.

Udkastet til rammeafgørelse indeholder endvidere regler, hvorefter medlemsstaterne skal sikre, at ovennævnte handlinger kan straffes med effektive strafferetlige sanktioner, ligesom medlemsstaterne for så vidt angår fremstilling og forandring af penge forpligtes til at fastsætte en strafferamme på mindst 8 år.

Endelig indeholder udkastet til rammeafgørelse bestemmelser om straffemyndighed og om koordination af retsforfølgning samt bestemmelser om strafansvar for juridiske personer.

Det er Justitsministeriets vurdering, at de i udkastet til rammeafgørelse foreslåede præciseringer af, hvilken adfærd medlemsstaterne skal kriminalisere - bl.a. i lyset af straffelovens regler om forsøg og medvirken - ikke vil kræve ændringer af straffeloven. De groveste former for falskmøntneri straffes efter straffeloven med fængsel i 12 år, hvorfor heller ikke kravene til de strafferetlige sanktioner vil kræve lovændringer. Endelig må de foreslåede bestemmelser om straffemyndighed anses for omfattet af straffelovens §§ 6-8.

Straffeloven indeholder imidlertid ikke hjemmel til at straffe juridiske personer for overtrædelse af straffelovens bestemmelser om falskmøntneri mv. Opfyldelse af bestemmelserne herom i udkastet til rammeafgørelse vil således kræve lovændring.

Danmarks medvirken til Rådets vedtagelse af rammeafgørelser, der kræver ændringer af dansk lovgivning, forudsætter Folketingets forudgående samtykke efter grundlovens § 19, stk. 1.

Vedtagelse af udkastet til rammeafgørelse forventes at kunne finde sted på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 29.- 30. maj 2000.

Idet jeg i øvrigt henviser til beslutningsforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg herved anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.